

Sygnatura akt VI Ka 1030/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 stycznia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn (spr.)

SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r.

sprawy skazanego **M. W.** ur. (...) w G.

syna J. i T.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 września 2014 r. sygnatura akt IX K 515/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 439 § 1 pkt 8 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. uchyla pkt 1 zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia opartego o art. 90 § 2 kk o łącznym zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju i na mocy art. 17 § 1 pkt 7 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt VIII i IX;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z części wstępnej eliminuje skazania M. W. opisane w pkt II, IV i XIII;
- jako podstawę rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt 1 przyjmuje art. 91 § 2 kk,
- uchyla pkt 3, 4, 5 i 6;
- na mocy art. 17 § 1 pkt 7 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt I, III, V, VI i VII,
- w pkt 7 dodatkowo umarza postępowanie w odniesieniu do kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem opisanym w pkt X;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I. M. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym;
5. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1030/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznawał sprawę z wniosku skazanego M. W. o wydanie wyroku łącznego.

Ostatecznie przedmiotem postępowania objęte zostały wszystkie dotychczasowe skazania M. W., a to w następujących sprawach karnych:

- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 382/00
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 287/08
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 1802/06
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 438/08
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 1075/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 540/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 882/09
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 331/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 2083/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 246/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 912/11
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 1915/11,

z uwzględnieniem, iż zapadły wobec niego także dotychczas dwa wyroki łączne Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawach o sygn. akt III K 762/09 i IX K 1799/11.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem łącznym z dnia 10 września 2014 r. sygn. akt IX K 515/14, w którym powyższe okoliczności opisał w punktach I-XIV części wstępnej, orzekł, że:

6. na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 90 § 2 kk i art. 569 § 1 kpk łączy orzeczone prawomocnymi wyrokami:
 - Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9 maja 2011 r. w sprawie III K 331/10
 - Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie III K 2083/10
 - Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 czerwca 2013 r. w sprawie IX K 912/11

kary pozbawienia wolności i środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju i wymierza karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres 5 lat;

7. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności orzeczone w pkt 1 zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach III K 912/11 od dnia 20 stycznia 2011 r. do dnia 22 stycznia 2011 r. oraz od 28 maja 2014 r. do dnia 10 września 2014 r. w sprawie objętej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 grudnia 2012 r. IX K 1799/11 w zakresie pkt 4;

8. na podstawie art. 576 § 1 kpk ustala, iż wyroki opisane w pkt 1 w pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem podlegają odrębnemu wykonaniu;

9. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk oraz art. 569 § 1 kpk łączy orzeczone w prawomocnych wyrokach kary grzywny:

- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 kwietnia 2010 r. sygn. IX K 1075/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 kwietnia 2008 r. sygn. III K 287/08
- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 18 września 2008 r. sygn. akt III K 438/08

i wymierza karę łączną grzywny w rozmiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda;

10. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt 4 zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IX K 1075/10 od dnia 21 kwietnia 1999 r. do dnia 1 maja 1999 r., w sprawie III K 287/08 od dnia 21 lutego 2008 r. do dnia 6 marca 2008 r.;

11. na podstawie art. 576 § 1 kpk ustala, iż wyroki opisane w pkt 4 w pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem podlegają odrębnemu wykonaniu;

12. na zasadzie art. 572 kpk umarza postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroku opisanego w punkcie XII wobec braku warunków do objęcia wymienionych wyroków wyrokiem łącznym;

13. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. M. kwotę 177,12 złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu skazanemu;

14. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Apelację od tego wyroku złożyli Prokurator i obrońca skazanego.

Prokurator zaskarżając orzeczenie w całości na niekorzyść skazanego zarzucił mu:

I. naruszenie prawa materialnego, a to art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk poprzez połączenie w pkt 4 wyroku grzywien orzeczonych na podstawie art. 33 § 2 kk oraz art. 71 § 1 kk, podczas gdy brak jest podstaw prawnych wymaganych w art. 85 i art. 86 kk do połączenia grzywny mającej charakter akcesoryjny z inną karą grzywny, a nadto brak możliwości połączenia orzeczonej kary grzywny z inną karą, bowiem kara łączna jak i wyrok łączny dotyczą łączenia kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, a nie kar orzeczonych poszczególnymi przestępstwami,

II. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez niewystarczające podstawy faktycznej i prawnej wyroku w zakresie orzekania o karze łącznej pozbawienia wolności, co uniemożliwiło stronom ocenę zasadności odstąpienia przez Sąd od połączenia kar pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kar bezwzględnych pozbawienia wolności, a nadto na jakiej podstawie Sąd odstąpił od połączenia kar objętych uprzednio wydanymi wyrokami łącznymi.

Stawiając te zarzuty Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca z kolei zaskarżając orzeczenie na korzyść skazanego jedynie w zakresie punktu 1 i zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu, że dla prawidłowego przebiegu resocjalizacji skazanego nie można wymierzyć kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji,
2. niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności poprzez niezastosowanie zasady pełnej absorpcji, która w pełni zrealizowałyby cele kary wobec oskarżonego sprawującego się prawidłowo w zakładzie karnym,

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części i wymierzenie skazanemu kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy w żadnej mierze nie okazała się zasadną. Prokurator natomiast skutecznie zakwestionował jedynie rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny. Z tego powodu wystarczyło poprzestać na korekcie zaskarżonego wyroku.

Wywiedzenie obu środków odwoławczych doprowadzić musiało jednak do dalej idącej ingerencji instancji odwoławczej w treść zaskarżonego wyroku. Nie było jednak potrzeby uchylenia orzeczenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, którego oczekiwał Prokurator. Jakkolwiek uzasadnienie zaskarżonego wyroku pozostawia wiele do życzenia, nie mniej tego rodzaju dokument sprawozdawczy w powiązaniu z analizą okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, wynikających w sposób pewny ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwalał instancji odwoławczej poznać motywy, którymi kierował się Sąd Rejonowy wydając kwestionowany wyrok łączny. Wskazał w nim przecież Sąd meriti zbiegi przestępstw i ciągów przestępstw, jak też te kary i środki karne, które w związku z tym mogły podlegać łączeniu oraz dlaczego połączył jedynie część z nich. Wyjaśnił przy tym, choć rzeczywiście ogólnikowo i pobieżnie, dlaczego nie łączył kar pozbawienia wolności orzeczonych za zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw, tak z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jak i bez niego. W tym zakresie zaś rzeczywiście zbędnym byłoby oczekiwać aż tak dalece pogłębionego wywodu, jakiego zdaje się oczekiwał skarżący Prokurator, jeśli uwzględni się też, że jedną z tak łączonych kar miałyby być kara orzeczona w rozmiarze przekraczającym 2 lata (w sprawie III K 882/09), co w świetle uregulowania art. 69 § 1 kk wykluczałoby do orzekanej w wysokości determinowanej treścią art. 86 § 1 kk kary łącznej tego rodzaju zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary (por. wyrok SN z 4 października 2004 r., IV KK 232/04, LEX nr 145835). Jednocześnie w sprawie jest oczywistym, że kwestia ewentualnego łączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz bez niego wiązała się ze zbiegami przestępstw i ciągów przestępstw popełnionych przed dniem 8 czerwca 2010 r.. W takiej sytuacji zgodnie z regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk nie mógłby mieć zaś zastosowania stan prawny obowiązujący od tej daty, dopiero wedle którego z uwagi na dodanie do porządku prawnego art. 89 § 1a kk możliwym jest orzekanie kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności z połączenia tego rodzaju kar orzeczonych tak z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jak i bez niego (por. uchwałę składu 7 sędziów SN z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 13/13, OSNKW 2013/12/100). Poza tym Sąd Rejonowy tak naprawdę dostrzegł, choć niekoniecznie wyciągnął z tego w pełni prawidłowe wnioski, że wyrok łączny - jak każdy inny prawomocny wyrok - z chwilą uprawomocnienia, uzyskuje przymiot materialnej prawomocności, kreując ujemną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 7 kpk i tylko spełnienie przesłanek wskazanych w art. 575 kpk może powodować utratę jego mocy (por. postanowienie SN z 8 marca 2011 r., II KK 312/10, LEX nr 785900).

Stąd nie mogło być mowy o mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazie art. 424 § 1 i 2 kpk.

Inną kwestią, nie mogącą być jednak rozpatrywaną w kategorii naruszenia art. 424 § 1 i 2 kpk, pozostaje to, czy tok rozumowania Sądu Rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku zasługiwał na akceptację, w tym w tych fragmentach, w których wyjaśnianym było, dlaczego zaistniały warunki do wymierzenia tylko jednej kary łącznej pozbawienia wolności łączącej tego rodzaju kary jednostkowe orzeczone w sprawach III K 2083/10, IX K 912/11 i III K 331/11, a także nie było podstaw do wystąpienia w szerszym zakresie, niż wynikający z zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 575 § 1 kpk „utruty mocy” wyroku łącznego ipso iure następującej przecież jedynie w odniesieniu do tych tylko rozstrzygnięć o połączeniu kar tego samego rodzaju, ewentualnie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 572 kpk, które zostały objęte nowym wyrokiem łącznym wydanym w związku z powstałą po wydaniu tego wyroku potrzebą wynikającą z przesłanek materialno-prawnych określonych w art. 85 kk (por. wyrok SN z 19 maja 2011 r., I KZP 4/11, OSNKW 2011/6/49).

Tak być nie mogło z zasadniczego powodu, a mianowicie dlatego, że Sąd Rejonowy nie dostrzegł, iż skazania M. W. w sprawach III K 287/08 i III K 438/08 do dnia wyrokowania w dniu 10 września 2014 r. zatarły się po myśli art. 76 kk, nawet uwzględniając fakt objęcia ich wyrokiem łącznym wydanym w sprawie III K 762/09.

W sprawach III K 287/08 i III K 438/08 wymierzone zostały skazanemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a obok nich, w sprawie III K 287/08 kumulatywna grzywna w ilości 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, zaś w sprawie III K 287/08 w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej pozbawienia wolności grzywna akcesoryjna oparta o art. 71 § 1 kk w ilości 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Wyrokiem łącznym z dnia 9 listopada 2009 r., prawomocnym od dnia 9 grudnia 2009 r., Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie III K 762/09 orzekł z połączenia przywołanych wyżej kar dwie kary łączne, karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz karę łączną grzywny w ilości 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Ponadto na poczet kary łącznej grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie III K 287/08, uprzednio zaliczony na poczet orzeczonej w tej sprawie jednostkowej grzywny, skutkiem czego była ona wykonana w całości, a mianowicie okres od dnia 21 lutego 2008 r. do dnia 6 marca 2008 r., co siłą rzeczy musiało też prowadzić do uznania, że kara łączna grzywny, odpowiadająca przecież wykonanej karze jednostkowej grzywny, została wykonana w całości. Uzyskane przez Sąd Okręgowy akta sprawy III K 287/08 potwierdziły, że ujawnione w Krajowym Rejestrze Karnym wykonanie z dniem 30 kwietnia 2008 r. grzywny jednostkowej orzeczonej wyrokiem wydanym w tej sprawie było następstwem wspomnianego zaliczenia. Jednocześnie z akt sprawy III K 762/09 wynikało, iż brak danych w Krajowym Rejestrze Karnym o wykonaniu kary łącznej grzywny musiał być najpewniej wynikiem błędu (zaniechania) popełnionego na etapie kierowania do wykonania wyroku łącznego wydanego w podanej sprawie, skoro stwierdzono w zarządzeniu wykonania wyroku, że orzeczona nim wspomniana kara łączna grzywny wynosi 0 złotych (k. 122 akt III K 762/09). Tego rodzaju zapis musiał być zaś traktowany jako oznaczający jej wykonanie.

Podkreślenia jeszcze wymaga, iż okres próby określony w wyroku łącznym w sprawie III K 762/09 upłynął z dniem 9 grudnia 2013 r.. Do tego czasu, jak i przez kolejne sześć miesięcy orzeczona nim kara łączna pozbawienia wolności nie została też zarządzona do wykonania. Oznaczało to, iż w ramach kary łącznej wykonanymi zostały też kary jednostkowe pozbawienia wolności połączone węzłem kary łącznej, a także upłynął okres, w którym na skutek zarządzenia wykonania kary mogłyby się one przekształcić w kary o charakterze bezwzględny.

Tymczasem zgodnie z art. 76 § 1 kk skazanie na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. W myśl art. 76 § 2 kk nie mogłoby ono nastąpić z upływem wskazanego w art. 76 § 1 kk okresu próby i dalszych 6 miesięcy jedynie w przypadku nie wykonania orzeczonej grzywny lub środka karnego i to nie każdego, bo z wyjątkiem obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, o którym mowa w art. 46 § 1 kk. Orzeczone w sprawach III K 287/08 i III K 438/08 obok kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania jedynie kary grzywny zostały jednak z przyczyn wyżej wskazanych wykonane w ramach kary łącznej tego rodzaju.

Z treści art. 106 kk wynika z kolei w sposób jednoznaczny, że z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe, a wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych. W świetle prawa orzeczenie obejmujące skazanie, które wobec upływu okresu próby i dalszych 6 miesięcy uległo zatarciu, nie może być w ogóle brane pod uwagę w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego (por.: wyrok SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., IV KK 168/13, OSNKW 2013 z. 12 poz. 107; wyrok SN z dnia 9 grudnia 2009 r., V KK 303/09, LEX nr 553740; wyrok SA w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2005 r., II AKa 355/04, Prok. i Pr. 2006, nr 4, poz. 50). Nie może zaś budzić wątpliwości, że wyrażona w przepisie art. 108 kk zasada, wedle której dopuszczalne jest jednoczesne zatarcie wszystkich skazań, nie rozciąga się na skazanie z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż przepis art. 76 § 1 kk jest przepisem szczególnym w stosunku do ogólnych rozwiązań zawartych w rozdziale XII Kodeksu karnego. Jeżeli więc w okresie wskazanym w art. 76 § 1 kk nie dojdzie do prawomocnego zarządzenia wykonania kary, to nawet popełnienie w okresie próby nowego przestępstwa pozostanie bez wpływu na zatarcie skazania, stosownie do treści art. 76 § 1 kk (por. postanowienie SN z dnia 13 marca 1997 r., I KZP 42/96, Prok. i Pr. 1997, nr 5, poz. 2; wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., V KKN 104/00, LEX nr 50954).

Ponieważ z istoty zatarcia skazania z mocy samego prawa wynika, że ma ono nieodwracalny w skutkach charakter, bez znaczenia w okolicznościach sprawy był fakt, że m.in. okres od dnia 21 lutego 2008 r. do dnia 6 marca 2008 r. zaliczony tak na poczet kary jednostkowej grzywny ze sprawy III K 287/08, a w konsekwencji i na poczet orzeczonej z połączenia m.in. tej grzywny kary łącznej tego rodzaju w sprawie III K 762/09, zaliczony został skazanemu także na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 1802/06, a zatem i na poczet kary łącznej tego rodzaju orzeczonej z połączenia m.in. tej kary w wyroku łącznym w sprawie III K 1799/11.

Sąd Rejonowy poczynił zatem błędne ustalenia faktyczne wskazując na uprzednie skazania M. W. w sprawach III K 287/08 i III K 438/08 oraz III K 762/09. Tego rodzaju uchybienie niewątpliwie miało zaś wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Już tylko pominięcie „niebyłych” skazań w sprawach III K 287/08 i III K 438/08 m.in. na kary grzywny, czyniło bezprzedmiotowym orzekanie kary łącznej grzywny, skoro tego rodzaju kara wymierzona została jeszcze jedynie w sprawie III K 1075/10.

Przede wszystkim zatem z tego powodu świadczącym o tym, iż nie zachodził określony w art. 85 kk warunek orzeczenia co najmniej dwóch jednorodzących kar za zbiegające się przestępstwa, wadliwym było rozstrzygnięcie z pkt 4. Zaskarżony wyrok nie powinien bowiem w ogóle go zawierać. W konsekwencji zbędnym było orzeczenie z pkt 5 oparte o art. 577 kpk oraz pkt 6.

Nie mniej, gdyby nawet nie doszło do wspomnianego zatarcia skazań w sprawach III K 287/08 i III K 438/08, i tak nie mogłoby się ostać kwestionowane orzeczenie o karze łącznej grzywny, albowiem sam Sąd Rejonowy uprzednio stwierdził, że przestępstwo ze sprawy III K 1075/10 nie zbiegało się z czynami, za które M. W. skazany został w sprawach III K 287/08 i III K 438/08, a tego rodzaju konstatacja byłaby jak najbardziej prawidłowa, gdyby nie właśnie nieuwzględnione zatarcie skazań, skutkowałaby też tym, że nie zachodziłyby warunki do utraty mocy ipso iure kary łącznej grzywny orzeczonej wyrokiem łącznym w sprawie III K 762/09.

Nie miał natomiast racji Prokurator twierdząc, że grzywna orzekana kumulatywnie choćby na podstawie art. 33 § 2 kk oraz grzywna akcesoryjna z art. 71 § 1 kk ze swej natury nie podlegają łączeniu.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., I KZP 31/05 (OSNKW 2005/11/104) stwierdzono przecieź słusznie, że rozwiązania kwestii możliwości łączenia kar grzywnien orzeczonych w oparciu o art. 33 § 1 i 2 kk oraz art. 71 § 1 kk, a więc na różnych podstawach prawnym nie można szukać jedynie w art. 86 § 1 kk, gdyż dotyczy on tylko granic i wymiaru kary łącznej grzywny, a warunki, jakie muszą być spełnione, aby orzeczenie kary łącznej było możliwe, określa art. 85 kk. Ten zaś wymaga tylko, by wszystkie przestępstwa objęte wyrokiem popełnione były zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny co do któregośkolwiek z nich i aby wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Niezależnie od podstawy wymierzenia kar grzywny kary te zawsze podlegają więc połączeniu, jeżeli spełnione są warunki do orzeczenia kary łącznej, są to bowiem kary o

jednorodczajowym charakterze, o czym musi przesądzać brzmienie art. 32 kk, który zawiera wyczerpujący katalog kar i wymieniona jest w nim kara grzywny bez zróżnicowania jej rodzajów.

Tego wszystkiego skarżący Prokurator w ogóle nie wziął pod uwagę. Niezrozumiałym jest zaś wysuwany przez niego argument, że przecież kara grzywny orzeczona w oparciu art. 71 § 1 kk ma charakter akcesoryjny i przestaje istnieć w razie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, nie może zatem podlegać połączeniu z grzywną orzeczoną na podstawie art. 33 kk, skoro in concreto do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, w związku z którym ją orzeczono nie doszło. Całkowicie opatrzenie zrozumiał więc Prokurator stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniach wyroków z dnia 28 maja 2009 r. II KK 332/08 oraz z dnia 12 maja 2009 r. IV KK 155/08, w których wskazano jedynie na to, że w razie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności, brak jest podstaw prawnych, wymaganych w art. 85 i art. 86 § 1 kk, do połączenia w wyroku łącznym nie podlegającej wykonaniu w związku z tym z mocy art. 71 § 2 kk grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 kk z karą grzywny orzeczoną na innej podstawie.

W kategorii nierozumienia istoty kary grzywny orzekanej na podstawie art. 71 § 1 kk potraktować należało też twierdzenie Prokuratora, jakoby orzeczenie jej obok kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania miało świadczyć o tym, że w istocie w związku z tym grzywna akcesoryjna nie została orzeczona za przestępstwa, za które kary jednostkowe pozbawienia wolności połączone zostały węzłem kary łącznej tego rodzaju orzeczonej z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Grzywna ta nie jest przecież w takiej sytuacji orzekana jako kara łączna, lecz jako kara akcesoryjna w związku z jednoczesnym skazaniem za zbiegające się przestępstwa na określonego rodzaju kary i orzeczoną w związku z tym karę łączną z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ziszcza się zatem określony w art. 85 kk warunek orzeczenia również kary grzywny za przestępstwo, przy czym jest to jedna kara za więcej niż jedno przestępstwo.

Nie mniej stwierdzony przez Sąd odwoławczy błąd w ustaleniach faktycznych musiał prowadzić do korekty zaskarżonego wyroku, w ramach której należało z jego części wstępnej wyeliminować skazania M. W. w sprawach III K 287/08, III K 438/08 i III K 762/09 oraz uchylić pkt 4, 5 i 6 części dyspozytywnej.

Uwzględnienie zatarcia skazania w sprawach III K 287/08 i III K 438/08 nie wpływało jednak znacząco na wyznaczone przez Sąd Rejonowy zbiegi przestępstw. Pominięcie wyroku wydanego w dniu 22 kwietnia 2008 r. wskazywało bowiem, że dalej zbiegały się:

- czyny popełnione przed dniem 26 czerwca 2000 r. (wyrok w sprawie III K 382/00), a zatem osądzone w sprawach III K 382/00 i IX K 1075/10),
- czyny popełnione po dniu 3 kwietnia 2001 r. (wyrok w sprawie III K 246/01), a przed dniem 24 kwietnia 2008 r. (wyrok w sprawie III K 1802/08), a zatem osądzone w sprawach III K 882/09, III K 1802/06 i III K 540/10,
- czyny popełnione po dniu 24 kwietnia 2008 r. (wyrok w sprawie III K 1802/08), a przed dniem 15 marca 2011 r. (wyrok w sprawie III K 2083/10), a zatem osądzone w sprawach III K 2083/10, IX K 912/11, III K 331/11,

poza zbiegami pozostawały zaś czyny osądzone w sprawach III K 246/01 (popełniony 27 września 2000 r.) oraz IX K 1915/11 (popełniony 19 października 2011 r.).

Zaznaczenia przy tym wymaga, iż w wyroku łącznym w sprawie IX K 1799/11 stwierdzony został już prawomocnie brak warunków do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności z połączenia kar tego rodzaju orzeczonych z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (w sprawie IX K 1075/10) oraz bez niego (w sprawie III K 382/10), a także orzeczona została prawomocnie kara łączna pozbawienia wolności z połączenia kar tego rodzaju orzeczonych w sprawach III K 882/09, III K 1802/06 i III K 540/10. W tym zakresie nie zaistniała zatem przesłanka z art. 575 § 1 kpk. Postępowanie o wydanie wyroku łącznego winno być więc w tej części umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk z powodu res iudicatae. Uchybieniem Sądu Rejonowego było jednak, iż nie dał temu wyrazu w swym orzeczeniu, do czego obligował go art. 413 § 1 pkt 5 kpk. Przedmiotowy zakres rozważań sądu odzwierciedlać musi część wstępna wyroku

łączonego, w której winny być wymienione wszystkie te skazania, które wynikają z wniosku i te, które ewentualnie z urzędu stanowiły przedmiot rozważań sądu merytorycznego. Natomiast w części dyspozytywnej wyroku łączonego sąd winien rozstrzygnąć w rozumieniu art. 413 § 1 pkt 5 kpk w takim zakresie, jaki określa jego część wstępna. Sąd nie znajdując podstaw do połączenia konkretnego skazania wymienionego we wniosku, musi to wyrazić wprost w części dyspozytywnej wyroku. Rozwiązaniu tego rodzaju sytuacji służy zaś przewidziany przez ustawodawcę instrument prawny, a mianowicie umorzenie postępowania (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 7 października 2010 r., II AKa 263/10, LEX nr 686861).

Mając na względzie powyższe stwierdzić więc należało również, że Sąd Rejonowy z naruszeniem art. 413 § 1 pkt 5 kpk nie objął orzeczeniem z pkt 7 o umorzeniu postępowania opartym o art. 572 kpk skazania, a ściślej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w sprawie III K 246/01, choć najzupełniej prawidłowo stwierdził brak warunków do połączenia jej węzłem kary łącznej.

Dlatego też Sąd Okręgowy korygując zaskarżony wyrok dodał brakujące rozstrzygnięcia.

Wbrew przekonaniu Sądu Rejonowego nie zaistniały natomiast warunki do orzeczenia wobec skazanego nowego łączonego zakazu prowadzenia pojazdów. Orzekając o nim w pkt 1 zaskarżonego wyroku na podstawie art. 90 § 2 kk łączył bowiem tak naprawę jedynie zakazy tego rodzaju wymierzone skazanemu w sprawach III K 2083/10 i III K 331/11. W sprawie III K 912/11, z powodu wymierzenia w której skazanemu kary pozbawienia wolności, rzeczywiście zaistniała potrzeba orzeczenia nowej kary łącznej z połączenia tej kary z karami tego rodzaju wymierzonymi w sprawach III K 2083/10 i III K 331/11, nie został przecież orzeczony wobec M. W. zakaz prowadzenia pojazdów. Tymczasem o połączeniu tego rodzaju zakazów ze spraw III K 2083/10 i III K 331/11 już prawomocnie orzeczono wyrokiem łącznym wydanym w sprawie IX K 1799/11 (w jego pkt 4). Orzekając więc w kwestii już prawomocnie rozstrzygniętej, gdy nie zachodziły przesłanki z art. 575 § 1 kpk, Sąd Rejonowy dopuścił się uchybienia z art. 439 § 1 pkt 8 kpk. W związku z tym Sąd Okręgowy był obowiązany niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów uchylić dotknięte tym uchybieniem orzeczenie. Natomiast zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 kpk w postaci rei iudicate nakazywało następczo umorzyć postępowanie w zakresie zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych wyrokami w sprawach III K 2083/10 i III K 331/11.

Co do zasady Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń do orzeczonej w pkt 1 zaskarżonego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności. Niewątpliwie orzeczona została ona z połączenia kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa i ciąg przestępstw. Sąd Rejonowy łącząc kary:

- 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnione w dniu 2 lipca 2010 r.,
- 1 roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 kk popełnione w dniu 7 października 2010 r.,
- 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk popełnionych w okresie od 12 do 19 stycznia 2011 r.,

wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem obrońcy jest to kara niewspółmiernie surowa, będąca wynikiem błędnych ustaleń Sądu Rejonowego co do dotychczasowego przebiegu resocjalizacji skazanego. Uważa on, iż skazanemu winna być wymierzona kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w rozmiarze odpowiadającym najwyższej z kar podlegających łączeniu.

Przypomnieć więc należy, że granice kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 kk. W realiach faktycznych niniejszej sprawy Sąd Rejonowy mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w przedziale od 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 4 miesięcy. Zdecydował się wymierzyć ją w rozmiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc z zastosowaniem tzw. zasady częściowej kumulacji.

Wymiar kary łącznej we wskazanych wyżej granicach warunkowany był zaś niewątpliwie przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (por. wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064; wyrok S.A. w Krakowie z dnia 10 października 1991 r., II AKr 127/91, KZS z 1991 r., z. 10, poz. 10). Przez związek przedmiotowo-podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (por. wyrok S.A. w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS z 1992 r., z. 9, poz. 50).

W przekonaniu instancji odwoławczej Sąd instancji pierwszej prawidłowo określił relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i ciągami przestępstw, dochodząc do jak najbardziej prawidłowego wniosku, iż nie uzasadniały one w żadnym razie wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, wedle której winna ona zostać ukształtowana w wysokości odpowiadającej najwyższej z kar podlegających łączeniu, ani nawet kary łącznej w rozmiarze bliższym najsurowszej z łączonych kar jednostkowych.

Skarżący nie dostrzegł, iż wśród zbiegających się przestępstw były nie tylko czyny, które polegały na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, ale również oszustwo i usiłowanie oszustwa.

Zauważenia również wymaga, iż czas dzielący zbiegające się przestępstwa, w tym godzące w cudze mienie, jakkolwiek nie dość odległy, wszystkie one były popełniane pomiędzy 2 lipca 2010 r. a 19 stycznia 2011 r., nie wskazywał też na realizowanie przez skazanego jednego z góry obranego planu działania. Tam zaś, gdzie relacje czasowe były szczególnie bliskie (z uwagi na popełnienie przestępstw na przestrzeni kilku dni), orzeczoną została już jednostkowa kara za ciąg przestępstw niewątpliwie uwzględniająca tę okoliczność.

Popełnienie wielu przestępstw na terenie jednego miasta, jakim są G., nie mogło zaś prowadzić do potraktowania więzi zachodzącej pomiędzy tymi czynami jako na tyle bliskiej, by rzeczywiście z tego powodu rozważanym mogłoby być wymierzenie M. W. kary łącznej w rozmiarze postulowanym przez jego obrońcę, czy choćby istotnie do niego zbliżonym.

Przypomnieć zaś należy skarżącemu, że zasadę absorpcji stosuje się wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II AKa 1/13, LEX nr 1293731). Ma więc ona zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 20 września 2012 r., II AKa 168/12, KZS 2012/10/39).

Ponadto jak najbardziej zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy rzeczywiście zdecydowanie niekorzystnego dla skazanego znaczenia przy wymiarze kary łącznej zyskiwać musiał wzgląd na potrzebę prewencyjnego oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

Popełnienie przez skazanego na przestrzeni trochę ponad dekady aż ośmiu przestępstw i dwóch ciągów przestępstw, stanowić musi istotny czynnik prognostyczny, przemawiający obecnie za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy zasady absorpcji, czy nawet zasady częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok.i Pr. z 2002 r. z.4, poz. 26, wyrok SA w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA z 2001 r., z. 2, poz. 5), skoro nawet pobyt w warunkach izolacji nie skłonił go do zmiany dotychczasowego trybu życia i ponownie popełniał przestępstwa. Słusznie więc

Sąd Rejonowy te okoliczności uwypuklił dla uzasadnienia orzeczonej kary łącznej. Stanowią one bowiem nad wyraz dosadny argument świadczący o prawidłowym jej ukształtowaniu.

Więszszego znaczenia w kierunku postulowanym przez skarżącego nie mogły odegrać natomiast okoliczności zaistniałe już po wydaniu poszczególnych poprzednich wyroków, a dotyczące zachowania skazanego w zakładzie karnym (por. wyrok SN z dnia 1985 r., II KR 245/85, OSNKW z 1986 r., z. 5-6, poz. 39; wyrok SA w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 r., II AKr 26/94, KZS z 1994 r., z. 5, poz. 14), a na nich przede wszystkim zasadało się twierdzenie obrońcy o nadmiernej surowości wymierzonej M. W. kary łącznej. Wbrew przekonaniu apelującego, nie świadczyły one bowiem wcale tak istotnie na korzyść skazanego. Jego zachowanie w okresie odbywania kary zostało przecież ocenione całościowo jedynie jako umiarkowane. Poza tym nie sposób przeceniać znaczenia zachowania skazanego w okresie jego pobytu w warunkach izolacji, gdy równie dobrze dowodzić ono może jedynie odpowiedniego przystosowania się do warunków panujących w zakładzie karnym. Natomiast w warunkach wolnościowych powracał on dotychczas na drogę przestępstwa. Nie zostało też stwierdzone, że dotychczasowy okres izolacji skazanego okazał się być wystarczającym dla jego pełnego zresocjalizowania. Sąd Rejonowy nie dochodząc do tego rodzaju wniosku nie popełnił więc błędu w ustaleniach faktycznych.

Także deklarowana refleksja skazanego nad dotychczasowym nagannym trybem życia, w najmniejszym stopniu orzeczeniu kary łącznej w rozmiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności się nie mogła sprzeciwiać, gdy wcześniej nie wyciągnął on skutecznie pożądanych wniosków z uprzedniej karalności, lecz kontynuował przestępczą działalność, co więcej przychodziło mu to z łatwością. W tym kontekście nie sposób więc zgodzić się z twierdzeniem, że chęć roztoczenia przez skazanego opieki nad rodziną, w szczególności dzieckiem, miałyby świadczyć o nim wyjątkowo pozytywnie i stanowić silny argument za wymierzeniem mu łagodniejszej kary łącznej. Tego rodzaju argument obrońcy brzmiał wręcz przewrotnie, jeśli się uwzględni, że dotychczas skazany po wielokroć miał okazję się zmienić i nic z tego nie wychodziło. Nawet rodzina nie była w stanie przekonać go do funkcjonowania w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym.

Prawidłowo zatem nie została przydana tego rodzaju okolicznościom podnoszonym przez skarżącego taka waga, jakiej zdaje się oczekiwał on domagając się łagodniejszego potraktowania skazanego.

Z oczywistych względów, a to z uwagi na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, nie zachodziła potrzeba choćby rozważenia możliwości zastosowania względem skazanego dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sięgnięcie po nią byłoby w ogóle dopuszczalne w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności orzekanej wyrokiem łącznym, gdyby jej wymiar nie przekraczał 2 lat.

Tym samym nie sposób się było doszukać jakiegokolwiek powodu, który karę łączną orzeczoną przez Sąd Rejonowy, nakazywałaby klasyfikować w kategorii kar niewspółmiernie surowych i to w stopniu rażącym. Tymczasem zarzut z art. 438 pkt 4 kpk jest zasady tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRn 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Sąd Okręgowy zatem w pełni zaakceptował wysokość i charakter wymierzonej skazanemu przez Sąd Rejonowy kary łącznej pozbawienia wolności. Za konieczne uznał jednak skorygować podstawę prawną tego rozstrzygnięcia. Zbędny był w niej przepis art. 569 § 1 kpk.

Zgodnie z art. 413 § 1 kpk mającym przecież z mocy art. 574 kpk odpowiednie zastosowanie w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, wyrok łączny, a konkretnie jego część dyspozytywna (inaczej sentencja wyroku), oprócz samego rozstrzygnięcia powinna zawierać również wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej. Owym rozstrzygnięciem w wyroku łącznym jest zaś przede wszystkim orzeczenie o karze łącznej. Zastosowanymi

przepisami ustawy karnej są zatem te przepisy, które uzasadniały takie, a nie inne ukształtowanie treści wskazanego rozstrzygnięcia. Tymczasem Sąd Rejonowy orzekając karę łączną w pkt 1 zaskarżonego wyroku wskazał, iż uczynił to m.in. na podstawie art. 569 § 1 kpk, który to przepis reguluje kwestię wydawania wyroku łącznego. Niewątpliwie tego konkretnie przepisu nie zastosował, by orzec wspomnianą karę łączną. Dopuszczalność jej orzeczenia, jak również jej rodzaj i wymiar regulują inne przepisy, tj. art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, in concreto stosowane odpowiednio z mocy art. 91 § 2 kk. Powołany przepis kodeksu postępowania karnego odnosił się zaś do potrzeby i konieczności wydania wyroku łącznego, którym jedynie orzekana była kara łączna, wskazując tryb, w jakim to ma nastąpić. Inaczej rzecz ujmując uzasadniał w ogóle wydanie przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku łącznego ze wszystkimi zawartymi w nim rozstrzygnięciami. Tak więc, gdy w myśl art. 413 § 1 pkt 6 kpk. sąd jest zobowiązany zawrzeć w wyroku jedynie te przepisy ustawy karnej, które stosuje (por. wyrok S.A. w Katowicach z dnia 30 września 2010 r., II AKa 266/10, KZS 2011/1/96), powołanie art. 569 § 1 kpk w podstawie prawnej rozstrzygnięcia o karze łącznej z pkt 1 zaskarżonego wyroku, było wadliwe, nastąpiło bowiem z obrazą powołanego przepisu procedury karnej, mającą niewątpliwie wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przepis ten więc z owego rozstrzygnięcia należało wyeliminować.

W ramach korekty zaskarżonego wyroku należało również uchylić pkt 3. Zamieszczenie w wyroku łącznym wskazania, w jakim zakresie wyroki podlegające połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu, jest zbędne ze względu na zawarte w art. 576 § 1 kpk wyjaśnienie, że z chwilą uprawomocnienia się wyroku łącznego wyroki podlegające połączeniu nie ulegają wykonaniu tylko w zakresie objętym wyrokiem łącznym (por. wyrok SN z 4 stycznia 1977 r., VI KRN 440/76, LEX nr 21730). W realiach niniejszej sprawy pamiętać zaś należy, iż dwa z trzech wyroków objętych skarżonym wyrokiem łącznym (uwzględniając już uchylenie rozstrzygnięcia z pkt 4) objęte zostały też poprzednio wydanym wobec skazanego wyrokiem łącznym w sprawie IX K 1799/11 w zakresie łączenia zakazów prowadzenia pojazdów. Punkt 3 mógłby więc również nieadekwatnie do rzeczywistości sugerować, że orzeczenie o łącznym zakazie prowadzenia pojazdów zawarte w wyroku łącznym wydanym w sprawie IX K 1799/11 utraciło moc.

Nie znajdując natomiast już innych powodów do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, Sąd odwoławczy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Zasądzając koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez skazanego i złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze oraz § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W konsekwencji objęły one wynagrodzenie należne za obronę w sprawach o wydanie wyroku łącznego z uwzględnieniem podatku VAT.

Zwalniając z kolei skazanego od ponoszenia wydatków postępowania drugoinstancyjnego Sąd odwoławczy kierował się tym, że w sytuacji, w jakiej się on znajduje, a więc gdy od przeszło trzech lat jest nieprzerwanie pozbawionym wolności, a przed nim jeszcze ok. trzyletni pobyt w warunkach izolacji, poniesienie ich przez niego byłoby zbyt uciążliwe.